

Sähkötyksen eksotiikkaa

Teksti ja kuvat:

Kalervo "Kille" Korjus, OH2CX

Käydessämme Liiton toimistossa Jukka Heikinheimo, OH2BR, kertoi meille, että oli lähettänyt Helsingin ympäristön kouluille kyselyn voisiko kouluille tulla esittelemään radioamatööri toimintaa. Jukka kertoi myös, että varsinaisena aiheena esittelyssä olisi sähkötyös, kysellen samalla olisimmeko me Ritvan, OH2CJ, kanssa halukkaita tulemaan mukaan. Totesin, että voisin tulla valokuvaamaan, mutta jos puhua pitäisi, niin Ritva olisi parempi! Tähän Jukka totesi idean olevan hyvä, nuoret näkisivät harrastuksen sopivan tytöillekin kun mukana olisi isoäiti. Keskustelun lomassa Jukka muisti, että Porvoossa Ritva oli esitellyt "elämyssalkkua", joka sisälsi sähkötysharjoittelupaketin (summerin, sähkötysavaimen, johdot jne.), ja kun Liitolla oli myös sopiva paketti, olisi käytännön sähkötyskokeiluunkin mahdollisuus.

Kului muutamia päiviä ja olimme lähes unohtaneet asian, kun Jukka lähetti sähköpostia, jossa kertoi kahden koulun, Malminkartanon ja Kannelmäen ala-asteiden, olevan kiinnostunut aiheesta ja päivämäärätkin oli jo sovittu toukokuun viimeiselle viikolle. Samassa sähköpostissa oli myös esitelmän runko, johon Jukka pyysi lisäyksiä ja kommentteja. Puhelinlangat olivat jonkin aikaa kuumina kun Ritva ja Jukka keskustelivat aiheesta sekä sopivat tapaamisajat ja paikat.

Itselleni tuli hieman kiire lisätessäni laukun sisällön neljään harjoittelupaikkaan ja kun Liitolta löytyi vielä kaksi summeria sähkötysavaimineen, oli sähkötyksen harjoittelupaikkoja seitsemän. Ajattelimme näin monen sähkötyksen kokeilupaikan riittävän vaikka kummassakin koulussa oli tulossa esittelytilaisuuteen lähes 80 oppilasta.

Koitti ensimmäinen esittelypäivä ja Malminkartanon koulu, kiirettä pitäen saimme kaiken kuntoon; kokeilupaikat ja nuorille jaettavat esitteet ja Radioamatööri-lehdet esille. Erilaisille sähkötysavaimille oli oma pöytänsä. Hiljaisuuden vallitessa oppilaat kuuntelivat Jukan esitelmää, jota hän väritti aiheeseen sopivilla jutuilla ja Ritvan kertoessa omia kokemuksiaan radioamatöörinä. Jukan sanoessa varsinaiset taikasanat – "nyt voitte itse kokeilla sähkötystä" – alkoi varsinainen pyöritys ja "piipityksen" säestämien riemunkiljahdusten sekamelska. Poikien "löydettyä" taajuuden säätönupit äänimaailmaan ilmaantuivat myös mitä erilaisimmat "vingahdukset" ja "ulvaisut"! – Kuuntele, mä aloitan nyt... Mä osaan... Tuu näyttään miten avaimesta pidetään kiinni. Kiirettä meillä kolmella riitti ehtiäksemme kaikille seitsemälle harjoittelupaikalle, tyttöjen ollessa innokkaimpia opettelemaan merkkejä sekä avainotetta... Onnistumisesta johtuvia riemun ilmeitä alkoi näkyä nuorten kasvoilla, kun oman nimen sähköttäminen sujui tunnistettavasti.

Seuraava päivä ja vuorossa Kannelmäen koulu... samat alkutouhut. Täällä esitettiin kysymyksiä jo esitelmän aikana, mm. eihän mastoon saa nousta? (Tarkkoja nuo lapset!). Minulta kysyttiin oliko mukana rakentamiani laitteita (olin kertonut rakentaneeni erilaisia laitteita). Sama äänimaailma oli täälläkin nuorten päästessä kokeilemaan sähkötystä! Edellispäivästä poiketen pojat olivat Kannelmäen koululla innokkaimpia ja taajuuden säätönupitkin saivat olla rauhassa.

Kaksi päivää, olimme väsyneitä mutta tyytyväisiä. Toivottavasti saimme innostuksen kipinän syttymään nuoriin. Riemunkiljahduksista päätellen sähkötyös on edelleenkin voimissaan!